

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ

ROMAN A JÚLIA

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

www.mea2000.eu

www.hupka.estraniky.sk

ISBN 978-80-560-0205-6

LUBICA ŠTEFANIKOVÁ

ROMAN A JÚLIA

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan,
Franko Štefan

Fotografia: Lukáš Uher

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0205-6

Pod'akovanie

*Ďakujem manželovi za trpezlivosť, lebo bez
neho by som ten príbeh nenapísala,
Ľukášovi Uhrovi za jeho krásnu fotku
labutí,
Mgr. Eve Nemšákovej, bez nej by román
nemal to správne čaro.
Príbeh a mená sú vymyslené, akákoľvek
podobnosť so skutočnosťou je náhoda.*

Eubica Adamová Štefaníková

OBSAH

<i>Kapitola I.</i>	5
<i>Kapitola II.</i>	17
<i>Kapitola III.</i>	23
<i>Kapitola IV.</i>	38
<i>Kapitola V.</i>	48
<i>Kapitola VI.</i>	62
<i>Kapitola VII.</i>	72
<i>Kapitola VIII.</i>	86
<i>Kapitola IX.</i>	100
<i>Kapitola X.</i>	110
<i>Kapitola XI.</i>	120

<i>Kapitola XII</i>	133
<i>Kapitola XIII</i>	146
<i>Kapitola XIV</i>	170
<i>Kapitola XV</i>	184
<i>Kapitola XVI</i>	198
<i>Kapitola XVII</i>	212
<i>Kapitola XVIII</i>	223
<i>Kapitola XIX</i>	237
<i>Kapitola XX</i>	254
<i>Kapitola XXI</i>	273
<i>Kapitola XXII</i>	282
<i>Kapitola XXIII</i>	292
<i>EPILÓG</i>	304

Kapitola I.

Mladá žena zaklopala na dvere a na vyzvanie vošla dnu. Bojazlivo pozrela na ženu sediacu za kancelárskym stolom a nasmelo sa opýtala.

„Šéfka, je tu ešte jedna kandidátka. Prišla neskoro, vraj nemohla skôr. Prijmete ju?“

„Ale áno Marika, lebo z tých, čo tu boli pred ňou, som si nevybrala ani jednu. Všetky boli síce pekné, ale nevedeli odpovedať ani na jednoduché otázky. Nech vojde. Možno táto posledná bude tá pravá. Už nemôžem čakať, konkurz trval týždeň a nikoho sme nevybrali.“

Júlia si pohladila aj tak perfektný účes. Husté medené vlasy mala stiahnuté do prísneho uzla, ktorý bol skrútený a sponkami pripevnený na temene hlavy. Neodstával ani vlások. Majiteľka hustých vlasov si dala záležať, aby bol účes každý deň dokonalý. Jej čelo prezrádzalo, že sa častejšie mračí, ako smeje.

Svedčila o tom hlboká vráska nad krásne tvarovaným obočím. Ku skoro dokonalému tvaru pomohli pravidelné návštevy kadernického salóna. Na tvári mala okuliare, ktoré tvári dodávali ešte prísnejší výraz. Aspoň sčasti zakrývali zelené oči. Mnoho ľudí ešte dlho spomínalo na pohľad do tých nádherných zaujímavých očí. Plné ružové pery privádzali mnohých mužov do rozpakov, lebo aj napriek krásnemu tvaru sa neusmievali skoro nikdy. Jedného muža už dlhé roky trápila myšlienka, prečo sa táto krásna, mladá a hlavne zaujímavá žena neusmieva vôbec. Osem rokov ju videl len sústredenú, zamračenú, prísnu, ale nikdy nie usmiatu. Aj keď bol jej nadriadeným a majiteľom firmy, aj tak jej nikdy nepoložil otázku, aby sa dozvedel odpoveď. Stačilo sa len opýtať, ale odpovede sa bál. Tušil, že v jej minulosti bolo niečo, čo ju donútilo správať sa odmerane ku všetkým, jeho nevynímajúc.

Aj preto ho priťahovala, lebo bola tajomná. Tajomná, krásna, nedosiahnuteľná, hoci bola blízko. Vo firme si vyslúžila prezývku „ľadová kráľovná“, lebo pohľad jej zelených očí veľa ľudí zmrazil na dlhé chvíle, ak sa

majiteľka krásnych očí nahnevala. Júlia Ambrózyová urobila niekoľko pohybov počítačovou myšou a pozrela na vchádzajúcu dievčinu. Asi dvadsaťročné dievča vošlo dnu a prijalo ponúknuté miesto. Svetlovlasý anjelik. Preletelo hlavou ekonómke firmy. Zo začiatku malo dievča trému, ale neskôr sa osmelilo a úprimne odpovedalo na všetky otázky. Nebolo ich málo, ale o niekoľko minút sa dve mladé ženy rozprávali nenútene, obe boli spokojné s výsledkom rozhovoru. Júlia bola pokojná, pretože konečne prišiel na konkurz niekto, kto aspoň v niečom splnil očakávania a predstavy o jej novej asistentke.

„Zajtra môžete nastúpiť, stanete sa mojou asistentkou. Nástupný plat vyhovuje vašim predstavám, zajtra na personálnom oddelení budete informovaná o tom, ako to vo firme funguje. Pracovná doba je od siedmej do pol štvrtej. Občas síce zostávame dlhšie, ale nie je to pravidlo. Dohodli sme sa na pracovnej náplni a keďže vám vyhovuje, tak sa uvidíme zajtra ráno. Som rada, že ste prišli. Nabudúce nemeškajte, táto vlastnosť nie je

dobrá, hlavne pre asistentku vedúcej ekonomického úseku nie je vhodná vôbec. Tešilo ma, do videnia zajtra.“

Mladá žena vstala a odišla. Bola rada, že konečne našla zamestnanie. Po mnohých konkurzoch už strácala nádej a ona zamestnanie veľmi potrebovala. Bola v rozpakoch, pretože jej nová nadriadená na ňu urobila silný dojem. Ona, mladá a neskúsená, bude pracovať pre túto zaujímavú ženu. Hneď prvýkrát na ňu emotívne zapôsobila. Hlavne tým, že bola priama a úprimná a nič pred ňou neskrývala. Čakala ju neľahká práca. Robiť asistentku v súkromnej firme nechcela, mala o svojej práci iné predstavy, ale využila príležitosť, ktorá sa jej ponúkala. Tak ju chytila za pačesy. Veď každý nejako začína. Júlia stlačila na telefóne niekoľko tlačidiel a zavolala svojej súčasnej asistentke, aby prišla, pretože jej potrebuje niečo povedať.

Marika, do dnešného dňa ešte asistentka Júlie, už bola prichystaná, že pôjde domov. Neodišla, čakala na pokyny svojej nadriadenej. Pre Júliu sa pracovná doba ešte zďaleka neskončila.

„Potrebujete ešte niečo?“ - spýtala sa nasmelo. Svojej šéfky sa bála ako väčšina zamestnancov. Marika bola dvadsaťpäťročná, štíhla, slobodná žena, s krásnymi dlhými vlasmi, čiernymi, ako noc. Jej hlboké modré oči mnohých mužov dráždili a zvädzali. Vyzerala ako bábika. Krehká a zraniteľná. A preto nikdy nebola bez mužskej spoločnosti, vždy sa nejaký našiel, čo podľahol jej čaru. Ale ona nevydržala dlho ani s jedným. Vždy jej na každom niečo prekážalo. Alebo jej nápadník nedostatočne obdivoval jej krásu, čo ona nemohla zniesť. Jeden čas sa dokonca pokúsila zviest' aj svojho nadriadeného, majiteľa firmy, ale ten jej dal patrične najavo, že si neželá také správanie. Bol totiž už dlhé roky zaľúbený do inej ženy. Mladá žena bola oblečená podľa poslednej módy, trochu viac vyzývavo, ale vkusne. Už na začiatku jej Júlia povedala, aby si uvedomila, že nie sú na diskotéke, ale v práci. V zamestnaní od nej požaduje určitý stupeň správania a obliekania, vo voľnom čase si môže robiť, čo chce. Keďže Marika nechcela prísť o zamestnanie, tak radšej zvolila ústup.

Zistila totiž, že oproti sebe má silnú konkurentku a nechcela prísť o dobre platené miesto.

„Marika, zajtra ráno príde slečna Anna Zubrická, tá, ktorá tu bola pred chvíľou. Vybrala som si ju za svoju asistentku, vy prejdete na oddelenie finančnej účtárne. Budete mať na starosti úhrady faktúr, prijímanie objednávok a sledovanie financií. Patrične vám bude upravený plat. Nemusíte mať obavy, menej nedostanete. Keďže ste vo firme nejaký piatok, tak vám plne dôverujem, nesklamte ma. Oľga odchádza na materskú, tak potrebujeme niekoho namiesto nej. Časom sa situácia zmení a vy prejdete na iné miesto, ak by vám práca nevyhovovala. Ale teraz je situácia kritická a nie je iná možnosť. Možno sa vám to nepáči, tak mi povedzte váš názor. Čakám.“

„Slečna Júlia .... šéfka ....“ - habkala mladá žena.

„Marika! Prestaňte sa ošívať a povedzte, čo si myslíte! Viete, že neznášam nerozhodných ľudí!“

„Šéfka, viete, no... ja súhlasím, len sa bojím, že nebudem spĺňať vaše predstavy. Ste príliš náročná. Pousilujem sa, aby som vás nesklamala.“

„To sa mi páči. Teraz chod'te domov, je po pracovnej dobe, nechcem vás zdržiavať. Nechajte mi na stole poštu, neskôr si ju prečítam. Aspoň sa ma zbavíte, keď budete pracovať na inom oddelení. Viem, že zo mňa máte niekedy strach, ale nemajte obavy, neublížim vám. Nie tak, ako by ste si mysleli. Len som tvrdá, lebo život je tvrdý. Konkurencia nespí, na to nezabúdajte. Ak by sme poľavili, prevalcovali by nás a všetci by sme boli bez práce. To dúfam nechcete. Tak bežte, vonku je krásny deň, užite si ho. Do videnia zajtra.“

„Vďaka. Do videnia.“

Mladej žene nebolo treba dvakrát hovoriť. Otočila sa a rýchlo odišla. Mala stretnutie s novým nápadníkom a nechcela ho nechať dlho čakať. Čo keby si to rozmyslel? Potrebovala obdiv mužov každý deň, inak bola nepokojná. Mala takú povahu, život bez obdivných mužských pohľadov pre ňu nebol životom. Nechcela sa viazať, jednoducho si chcela užiť slobodu a možnosti, čo jej ponúkali iní.

„Tak prečo ich nevyužiť?“ - hovorila si.

Nepáčilo sa jej, že ju preložili, ale nechcela prísť o miesto. Vo firme, kde pracovala, platili dobre a včas. Len jej bolo ľúto, že nebude mať v pracovnej dobe toľko možností, aby sa „uliala“ z práce a vybavila si súkromné záležitosti, ktorých bolo požehnané. Vždy totiž musela mať najnovší model šiat, ktorý dostali do niektorého z butikov. Ak sa tak nestalo, bývala podráždená a Júlia nechcela konflikty kvôli takým pletkám. Tak sa často tvárila, že tým výhovorkám verí. Marika ju tými smiešnymi výhovorkami krmila často. Bola s ňou pokojná. Tak prižmúrila oči, keď išlo o parádu. Aj keď sa ona sama obliekala prísne a stroho. Jednoduchý kostým tmavšej farby, najčastejšie tmavomodrej alebo čiernej, biela blúzka. Jemný make-up, jemný rúž. Ak by sa občas usmiala, bola by dokonale krásna. Ale ona sa neusmievala vôbec. Občas preletel jej tvárou tieň, ktorý naznačoval niečo ako úsmev, ale ten tieň bol príliš slabý, aby zmenil trvalý stav. Pôsobila chladne a odmietavo a svoju prezývku si zaslúžila. Ak sa rozčúlila, tak kričala a vtedy sa jej podriadení báli.

V poslednom čase zvyšovala hlas často, lebo problémov bolo veľa a niektorí jej kolegovia si neplnili svoje povinnosti tak, ako si predstavovalo vedenie firmy a ako sa od nich očakávalo. Veľa ľudí nevedelo, že dokončuje prácu za mnohých, aby firma fungovala. Konkurencia čakala len na chybný krok. Firiem, ktoré vyrábali dámsku a pánsku konfekciu, bolo veľa. Udržať sa na vrchole a mať pravidelne opakujúce sa objednávky a odberateľov bolo niekedy na hranici ľudských možností. Cítila zodpovednosť za všetkých, ktorí tu pracovali. Firma mala sto zamestnancov vo výrobe a desať administratívnych a technických pracovníkov, vrátane jej a majiteľa. Mnohí z nich tu pracovali od začiatku a tie začiatky vôbec neboli ľahké. Rozbehnúť firmu nebolo jednoduché, vydobyť si miesto na trhu vyžadovalo nadľudské úsilie, ale stálo to za námahu. Firma mala stále viac objednávok, ľudia prácu a výplatu načas. Za tým všetkým bolo veľa práce Júlie a majiteľa firmy. Vtedy na začiatku to bolo naozaj ťažké. Úver striedal úver, zamestnanci si podávali kľučky.

Majiteľ firmy zúril, hádky boli na dennom poriadku. Jeden čas mala sto chutí dať výpoveď. Keď mu navrhla ukončenie pracovného pomeru aj ona, tak sa trochu zmenil. Tri mesiace prežívali skutočnú krízu, lebo odišlo veľa šikovných ľudí. Výplaty boli malé, robilo sa od rána do večera. Tisíckrát mu vysvetľovala, že musí ľuďom zaplatiť, lebo inak sa nepohnú z miesta. Nedal si povedať. Raz nedodržali termín objednávky. Stálo ich to veľa peňazí a strašne sa pohádali. Spýtala sa ho, či by aj on pracoval za taký smiešny peniaz, ako jeho ľudia. Na pár sekúnd onemel a potom z neho vyliezlo, že nie. Vidí ten deň, ako by to bolo včera. Vykričala mu, že si môže robiť sám, ona má toho plné zuby. Ak sa chce niekam dostať, musia mať vo firme odborníkov, ktorých treba zaplatiť. Lebo, ak si budú ľudia stále podávať kľučky, nikto sa nezpracuje a stále budú mať tie isté problémy a neposunú sa nikam. Chcel žiť na úrovni, mal vysoké nároky, chcel byť na vrchole. Júlia mu vysvetlila, že sa tam dostane, ale na začiatku ju musí počúvať. Vôbec ju nechcel počúvať. Kričali na seba každý deň.

Jedného dňa napísala výpoveď a nechala mu ju na stole. Odišla domov a dva dni nebrala telefón. Neprišiel za ňou, poslal kolegu. Dala sa prehovoriť, ale stanovila si podmienky. Keby ich neprijal, odišla by. Nakoniec ich prijal, ale mračil sa ešte týždeň. Potom sa ľady prelomili a firma sa ako-tak rozbehla. Vystriedalo sa veľmi veľa ľudí. Ved' kto by chcel driať za minimálnu mzdu? Postupne sa situácia zlepšovala. Pracovný kolektív sa ustálil, až kým sa dostal do súčasnej podoby. Škrípanie zubami na oboch stranách prešlo, práce bolo dost', úvery splatili a začali sa stavať na nohy. Potom prišla jedna veľká objednávka a oni sa dostali na popredné miesto medzi odevné firmy v ich regióne. Ľudia síce hundrali, ale mali prácu nielen v sezóne. Výplatný termín dodržiavali ako jedna z mála firiem široko-d'aleko. Keď si na to spomenie, je rada, že toto obdobie majú za sebou. Stálo ich to veľmi veľa nervov a aj zdravie si vyžiadalo svoju krutú daň. Každodenný stres urobil svoje. Ale koho to zaujímalo? Nikoho. Chystala sa pracovať do večera. Každý deň pracovala od šiestej ráno do neskorého večera.

Zamestnanci nemohli pochopiť, prečo mladá žena usilovne pracuje, keď oni ešte len prichádzajú do práce a ostáva v nej, keď sa oni ponáhľajú domov. Keďže bola slobodná, tak si mohla dovoliť tráviť celý deň v zamestnaní, mysleli si mnohí. Robila to preto, lebo ju práca naplňala a nechcela stále myslieť na svoju minulosť, ktorá ju prenasledovala ako nočná mora aj po dlhých rokoch. Často, skoro denne, chodila na pracovné jednanie mimo budovu, v ktorej mala sídlo ich firma a potom poobede alebo väčšinou po pracovnej dobe čítala poštu, odpovedala na listy, prezerala účtovníctvo, vybavovala objednávky a kontrolovala pracovné maily. Bolo toho dosť, čo musela stihnúť. Ešte dávnejšie bola celý mesiac chorá a firma mala vtedy veľké problémy. Majiteľ odcestoval v tom istom čase, keď bola práceneschopná a niektorí konkurenti využili neprítomnosť dvoch dôležitých ľudí vo firme. Odberatelia neplatili včas a obaja s majiteľom museli vynaložiť značné úsilie, aby sa firma dostala do normálnych koľají. Pretože sa chcela vyhnúť podobnej situácii, pracovala tvrdo každý deň.

Bola celá drevená od nervozity a trémy. Predchádzajúce manželstvo nebolo uzavreté v kostole, tak to bol pre ňu najkrajší deň v novom živote.

Vyšli pred chrám a tam ich čakala rodina, svadobní hostia, priatelia a známi. Prišla aj tajomná kvetinárka, ktorá dlhé roky chystala kytice pre Júliu. Všetci na ňu pozerali s úžasom, pretože to bola veľmi zvláštna žena.

Posledná prišla gratulovať pani Alenka. Všetci ju chceli pustiť dopredu, ale ona schválne zaostávala. Chcela byť posledná, lebo im potrebovala niečo dôležité povedať.

Bola trochu chorľavá, ale aj tak im prišla zaželať všetko najlepšie a preto trpezlivo čakala v rade. Najprv vyobjímala Júliu a potom Romana. Keď odchádzala, neodpustila si poznámku.

„Som rada, že ste neskončili ako Rómeo a Júlia, aj keď veľa nechýbalo. Buďte šťastní, deti moje. Želám vám to z celého srdca.“

Roman s Júliou sa nezmohli na slovo, len si viac stisli ruky, za ktoré sa držali už ako manželia.

KONIEC